

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
www.stnicholaschurch.net

Împărate ceresc, Mângâietorul, Duhul adevărului,
Care pretutindena ești și toate le împlinești,
Vistierul bunătăților și dătătorule de viață, vino și Te
sălășluiește întru noi, și ne curățește pe noi de toată
întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Dragi enoriași,
SLUJBELE BISERICII NOASTRE
le puteți vedea doar prin
dispozitivele dvs. electronice făcând
click pe pagina de internet a Bisericii
www.stnicholaschurch.net
sau pe pagina de Facebook
St Nicholas Romanian Church, NY

Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tcl: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

**RUGĂCIUNE CĂTRE
SFÂNTUL DUH
CEL DE O FIINȚĂ
ȘI DE UN SCAUN CU
TATĂL ȘI CU FIUL
A SFÂNTULUI SIMEON
NOUL TEOLOG**

Vino, Viața cea fericită și veșnică și Dreapta cea atotțiitoare, întru tot Sfinte și de viață Făcătorule și Ziditorule Duhule, Cel ce ești ca stăpânire de aceeași cinste cu a Tatălui și a Fiului, Căroră în trei ipostaze deopotrivă le este vrednicia, dumnezeirea, unirea gândirii și conglăsuirea spre Unul. Vino, Doamne al meu, pe care Te-a dorit și Te dorește ticălosul meu suflet. Vino, Cel ce Tu însuși Te-ai făcut dorință întru mine și m-ai făcut să Te doresc pe Tine, Cel cu totul neapropiat. Vino, bucuria mea cea neîncetată și desfătarea și slava. Vino, suflarea mea, viața mea, mângâierea sufletului meu. Fă-te cu mine un duh, preabunule Stăpâne, fără de amestecare, fără de mutare, fără de schimbare, Dumnezeu cel peste toate. Fă-Te mie toate intru toate hrană negrăită și cu totul necheltuită, care de-a pururea se varsă în buzele sufletului meu și curge ca un izvor în inima mea, îmbrăcăminte care strălucește și cu totul arde pe draci, curățire care mă spală pe mine prin nesticăcioase și sfinte lacrimi, pe care venirea Ta le

dăruiește celor către care vine. Fă-Te mie, Doamne, luminează neînserată și soare neapus, în tot locul strălucindu-mă pe mine. Căci ce nu te întorci dinspre nimeni, ca să nu ne acoperim cu întunericul păcatelor noastre, nevrând a veni către Tine. Depărtează de la mine, Doamne, toată înălțarea cea pierzătoare și îmi dă mie înțeleptirea desăvârșită a ochilor. Pune limbii mele frâu, arată urechile mele bine supuse sfintelor Tale porunci, dă-mi răbdare întru scârbe, înțelepțește și întărește inima mea întru scârbe, înțelepțește și întărește inima întru îndelungă-răbdare, intru milostivire, în dragoste, intru smerită cugetare, în pace către sine-mi și către toți, intru întoarcere de la lenevirea și trândăvia dracilor, intru care ca întru niște dulceți m-am desfătat. Dă-mi mie deslușire lămurită întru gânduri, pe care anume se cuvine mai mult a le alege. Dă-mi mie să cunosc meșteșugurile diavolului și să mă lepăd de ele și de el, și cu totul să-mi tai voia mea și să las cele ale mele întru purtarea Ta de grijă, și de acolo să nădăjduiesc folosul. Căci la Tine este viața mea, lumina mea, mântuirea mea și pe Tine bine Te cuvântez și Te slăvesc și Ție mă închin, împreună și Celui fără de început slobozitorului Tău Părinte și Celui de o veșnicie cu Tine și de o fire cu Tine al Lui Fiul, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin

Vecernia plecării genunchilor

Crestinii ortodocși praznuiesc duminică, 7 iunie 2020, Pogorarea Duhului Sfânt, sarbatoare cunoscută și sub numele de „Rusaliu”. Este momentul Pogorării Sfântului Duh în chip ca de limbă de foc peste Apostoli. În Biserica Ortodoxă este rânduit ca la sfârșitul Sfintei Liturghii să fie oficiată Vecernia Rusaliilor, cunoscută și sub denumirea de slujba plecării genunchilor.

În ceea ce privește randuiala slujbei, spre deosebire de Vecernia duminicală sau a altor praznice, aceasta prezintă o serie de particularități (preotul îmbracă toate vesmintele liturgice, vecernia nu are catismă).

Cea mai importantă particularitate este faptul că în locul paremiilor, între prochimene și ectenia cererilor, stănd în genunchi în fața Sfințelor Uși, preotul citește șapte rugăciuni, împartite în trei grupe. Ele invocă ajutorul Sfintei Treimi, amintind de cele șapte daruri ale Sfântului Duh care s-a pogorât în ziua Cincizecimii. De asemenea, în ele sunt prezente și cereri pentru cei adormiți în Domnul.

Datorită faptului că cele șapte rugăciuni se citesc în genunchi, slujba aceasta se mai numește și Vecernia plecării genunchilor. Îngenuncherea în zi de duminică sau de mare sarbatoare a fost interzisă de Părinții Bisericii tocmai pentru că bucuria praznicului să fie deplină. De Rusaliu, chiar dacă este Praznic Împărațesc, slujitorii și credincioșii îngenunchează pentru că atât de mare este darul Duhului Sfânt, încât plecarea genunchilor arată starea de smerenie și de rugăciune staruitoare necesară pentru a fi vrednici de Pogorarea Sfântului Duh.

Aceste rugăciuni, de o bogăție teologică extraordinară, sunt atribuite de unii liturgiciști Sfântului Sofronie Patriarhul Ierusalimului.

„Iară și iară, plecând genunchii noștri, Domnului să ne rugăm ...”

Prima Rugăciune a plecării genunchilor este îndreptată către Domnul Cel „preacurat, neîntinat, fără de început, nevăzut, necuprins, de nepătruns cu mintea, neschimbat, neîntrecut, nemăsurat și fără de răutate”, către „Părintele Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos”, pe Care Îl rugăm, având drept singur reazem „milostivirea”. Să, să ne primească pe noi, cei ce cădem înaintea Sa cu genunchii plecați, strigând „Greșit-am!”. Îi amintim că încă din pântecul maicii noastre, El singur este Dumnezeu nostru, dar fiindcă viața noastră s-a scurs în zădărnici, am rămas goi de ajutorul Lui și nu avem cuvinte spre apărarea noastră. Totuși, îndurărilor Sale ne dau curaj și strigăm: „Păcatele tinereților noastre și ale neștiinței noastre nu le pomeni” și „de cele ascunse ale noastre curățește-ne pe noi”. Îi cerem ca mai înainte de a ne întoarce în pământ, la El să ne învrednicească să ne întoarcem! Să cumpănească fărădelegile noastre cu îndurărilor Sale și să pună adâncul îndurărilor și al milei Sale împotriva mulțimii păcatelor noastre! Să ne izbăvească de tirania de neîndurat a diavolului! Să ne întărească viața noastră cu poruncile Sale cele sfinte și sfințitoare și să ne adune pe toți într-o împărăție Sa. Și încheiem cu o rugăciune fierbinte: „Dă iertare celor ce nădăjduiesc întru Tine... Curățește-ne cu lucrarea Sfântului Tău Duh”. Este vorba de o rugăciune „bărbătoasă”. O rugăciune de recunoaștere a păcatelor, fără încercări de a aduce zadarnice justificări sau de a arunca vina asupra altora. „Greșit-am!” „Păcatele tinereților noastre și ale neștiinței noastre nu le pomeni!” „De cele ascunse ale noastre curățește-ne pe noi!” „Dă iertare celor ce nădăjduiesc întru Tine!” Acestea nu sunt cuvinte! Sunt săgeți ce străpung inima părintească a lui Dumnezeu, Celui fără de răutate, Multmilostiv și Iubitor de oameni!...

„Iară și iară, plecând genunchii noștri, Domnului să ne rugăm ...”

A doua Rugăciune este îndreptată către Domnul nostru Iisus Hristos, „raza Tatălui”, „chipul neschimbat și nemutat al ființei și al firii Lui”, „izvorul înțelepciunii și al harului”, cerându-I ca El, „Cel ce dă rugăciunea celui ce se roagă”, să ne deschidă buzele noastre întinate și să ne învețe „cum se cuvine și pentru ce se cade să ne rugăm” – o recunoaștere realistă a faptului că fără de El, „prin Care sunt toate” (Evr. 2,10), nu putem nici măcar să-L chemăm, nici nu știm să-I cerem cele care ne sunt de folos. Mărturisind cu smerenie că așteptăm ca milostivirea Sa să covârșească „mulțimea cea multă a păcatelor noastre”, prin această rugăciune Îi arătăm că stăm cu o teamă sfântă înaintea Sa, punând deznădăjduirea sufletelor noastre în fața adâncului milei Sale și Îi cerem pentru noi acestea: „Îndreptează viața mea ... și-mi arată calea pe care să merg”. „Dă gândurilor mele duhul înțelepciunii Tale, dăruiește nepriceperii mele duhul înțelegerii; adumbrește faptele mele cu duhul temerii de Tine, duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele și cu duh stăpânitor întărește alunecarea cugetului meu. Ca în toate zilele, fiind îndreptat, cu Duhul Tău cel bun spre ceea ce este de folos, să mă învrednicesc a împlini poruncile Tale și pururea să-mi aduc aminte de venirea Ta”.

Iar cererea se împlinește astfel: „Mă rog bunătății Tale: Câte am cerut, dă-mi mie spre mântuire” pentru a-I arăta în cele ce urmează că El este singura noastră nădejde, în ciuda păcatelor noastre: „Ție Unuia am greșit, dar Ție Unuia și slujim. Nu știm să ne închinăm vreunui dumnezeu străin, nici să tindem mâinile noastre, Stăpâne, la alt dumnezeu”. Iar această întărire a faptului că El este singurul nostru Dumnezeu, adică singura și cea de pe urmă scăpare a noastră, urmărește, dacă ne putem exprima astfel (fără a fi vorba de o lipsă de cuviință) – să plece „amorul propriu” al lui Hristos, Dumnezeu-Omul spre a ne tinde nouă mână de ajutor, a ne

dărui iertarea și împlinirea cererilor celor spre mântuire, primind plecarea genunchilor noștri și rugăciunea ce I-o aducem „ca o tămâie bine-primită, ce se înalță înaintea împărăției Sale celei prea bune”. Și această rugăciune este una făcută cu îndrăznire. „Ție Unuia am greșit, dar Ție Unuia și slujim. Nu știm să ne închinăm vreunui dumnezeu străin, nici să tindem mâinile noastre, Stăpâne, la alt dumnezeu!” Mărturisire a căderii, a stricăciunii, a pervertirii, a primejdiei ultime! Totodată, însă, și o mărturisire a credinței, a temerii de Dumnezeu, a nădejzii vii în Cel ce este „nădejdea tuturor marginilor pământului” (Ps. 64, 6) și a iubirii, a adorării Celui care „ne-a iubit cel dintâi” (I In. 4,19). Rugăciune fără fariseism și fățarnicii. Veritabilă răbufnire a unei inimi cu adevărat ortodoxe!...

„Iară și iară, plecând genunchii noștri, Domnului să ne rugăm ...”

Urmează a treia Rugăciune, adresată și aceasta, la rândul ei, Celei de a Doua Persoane a Treimii Celei mai presus de ființă, care este „izvorul cel pururea izvorâtor de viață și de lumină, Putere ziditoare, împreună-veșnică cu Tatăl, Cel ce ai plinit cu prisosință toată rânduiala cea pentru mântuirea oamenilor”, Iisus Hristos, Care a rupt legăturile cele nedezlegate ale morții și a sfărâmat încuietorile iadului, zdrobind mulțimea duhurilor celor viclene, și S-a adus pe Sine pentru noi „jertfă nevinovată”, jertfă neîntinată, jertfă preacurată, iar cu înțeleaptă meșteșugire l-a vânat pe „șarpele cel din adânc, începătorul răutății” și l-a legat pentru totdeauna, și l-a făcut neputincios și slab, lăsându-l să aștepte „focul cel nestins” (Mc. 9, 45) și „întunericul cel mai din afară” (Mt. 25, 30). Rugăciunea este înălțată Fiului care este „Înțelepciunea Tatălui, Cea cu nume mare”, „Lumină veșnică din Lumina veșnică, Soare al Dreptății” și cuprinde această cerere plină de umilință: „Auzi-ne pe noi care ne rugăm Ție: Odihnește suflete robilor tăi, ale părinților și fraților noștri,

care au adormit mai-nainte, și ale celorlalte rudeni după trup, și ale tuturor celor de o credință cu noi, pentru care și facem acum pomenire”. Tu care ne-ai învrednicit să ajungem în această mare zi a Cincizecimii, primește și această rugăciune a noastră. Nu pentru noi înșine ne rugăm acum, ci pentru cei care au adormit înainte de noi. Pentru cei adormiți, rudeniile noastre după trup și toți cei „de o credință cu noi”. Tu care la această sărbătoare „desăvârșită” și „mântuitoare” ne-ai învrednicit să-ți aducem „rugăciuni de milostivire” pentru cei care se află în iad, dându-ne mari nădejdi, ascultă glasul nostru care vrednic de milă îl înălțăm către Tine: „Odihnește suflete robilor tăi, care au adormit mai-nainte”, în loc luminat, în loc cu verdeață, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea și suspinarea. Așază sufletele lor în locașurile dreptilor, de vreme ce, cei din iad nu îndrăznesc să îți ceară iertare, ci doar noi, cei vii, Te binecuvântăm și Te rugăm, și aducem Ție rugăciuni de milostivire și jertfe pentru sufletele lor!

Acesteia i se adaugă și o a doua Rugăciune pentru cei adormiți, înălțată Celui Care este „Începătorul învierii noastre și Judecătorul nemitarnic și iubitor de oameni al celor făcute în viață, Stăpân și Domn al răsplătirii”, prin care cerem: „Odihnește pe toți părinții fiecăruia, pe maici, pe frați și pe surori, pe fii, pe cei dintr-o rudenie și dintr-o seminție, și toate sufletele care au adormit mai înainte într-o nădejdea învierii și vieții de veci; și așază sufletele și numele lor în cartea vieții, în sânurile lui Avraam, ale lui Isaac și ale lui Iacov, în latura celor vii, în împărăția cerurilor, în raiul desfătării. Și ridică și trupurile noastre în ziua în care ai hotărât, după făgăduințele Tale”. Căci cu adevărat „nu este moarte pentru robii” lui Dumnezeu, când ies din trup și vin la Tine, Domnul. Părăsesc cele pline de întristare și vin „la cele mai bune și mai vesele”, la Tine Care ești odihna și bucuria! Se cere iarăși iertarea păcatelor tuturor, vii și adormiți, de la Cel singur fără de păcat:

„Dezleagă, lasă și ne iartă nouă și acelora, căderile în păcate, cele cu voie și cele fără de voie, cele cu știință și cele fără știință, cele arătate și cele ascunse, cele cu lucrul și cele cu gândul, cele cu cuvântul și cele din toate umbletele și mișcările noastre” și se încheie: „Și celor care s-au mutat de aici, dăruiește-le izbăvire și iertare; iar pe noi, care suntem aici, ne binecuvintează, sfârșit bun și pașnic dăruindu-ne nouă”

Spunea unul dintre Sfinți că nimic nu îl înduplecă pe Dumnezeu mai mult ca rugăciunea făcută pentru cei adormiți. Întrucât „în iad nu este pocăință”, cei mutați de aici nu mai pot să se ajute pe ei înșiși. Astfel, singurul glas al acestora este glasul nostru! Singura lor cerere de milostivire este cererea noastră! Singura lor rugăciune este rugăciunea noastră! Prin aceasta, cea de-a treia Rugăciune a plecării genunchilor are o greutate și o semnificație aparte! Este rugăciunea dragostei și a milostivirii, a iubirii de frați și a recunoștinței pentru cei care sunt în mâinile lui Dumnezeu!

„Iară și iară, plecând genunchii noștri, Domnului să ne rugăm ...”

Ce s-ar mai putea adăuga acestei întreite rugăciuni a Bisericii, însoțită de plecarea genunchilor? Ce altceva s-ar mai putea cere de la Dumnezeu? Doar o cântare bisericească care este o sfântă făgăduință de ziua Cincizecimii, cântare a vecerniei mici din ajunul praznicului, o aduc drept epilog și încununare a acestor smerite rânduri:

„ În curțile Tale Te voi lăuda pe Tine, Mântuitorul lumii, și plecându-mi genunchii, mă voi închina puterii Tale celei nebiruite, seara și dimineața și la amiază; și în toată vremea Te voi binecuvânta, Doamne! ”

ÎPS Iosif, Mitropolit de Proikonnisos
